

[Baunsgaard.]

med mig at pådutte mig noget, jeg ikke har sagt. Det ærede medlem slipper aldrig godt fra et spørgsmål, jeg har stillet ham, ved at tale om noget andet. Det, jeg spurgte det ærede medlem om, var, om det ærede medlem havde deltaget i opfordringen til at foretage en samlet demonstration foran Christiansborg, idet det ærede medlem jo måtte vide, at en sådan demonstration kun kunne foregå, hvis der samtidig fandt en ulovlig arbejdsnedlæggelse sted. Det ærede medlem bekræfter, at han har begået denne ulovlighed. Det ærede medlem kan have den opfattelse, at det er bedre at få det hele samlet på ét sted, men det ærede medlem har alligevel som organisationsformand kun én eneste pligt over for sine medlemmer, og det er at vejlede disse medlemmer sådan, at de ikke begår ulovligheder, eller at de i hvert fald ikke begår dem uden kendskab til formandens advarsel. Og når det ærede medlem ikke har gjort det, så er det pligtforsømmelse. Det er pligtforsømmelse, når det ærede medlem ikke omgående har udsendt en opfordring til samtlige sine afdelinger om øjeblikkelig at genoptage det arbejde, de ikke har haft lov til at nedlægge.

(Kort bemærkning).

Storgaard: Man kan jo sige: ak, hvor forandret. Jeg erindrer som ung tjenestemand i 1920, da den socialdemokratisk-radikale regering var blevet afsat af vor højtærede konge, at man etablerede en generalstrejke, og ifald den ikke var blevet afblæst i sidste øjeblik, ville den være trådt i kraft kl. 3 om morgenen. Dengang stod både de radikale og socialdemokraterne bag ved strejken; jeg hørte ikke dengang nogen af socialdemokratiets ledende mænd sige, at det var ulovligt, og jeg hørte heller ikke dengang nogen af de radikale sige, at det var ulovligt. Det drejede sig selvfølgelig også om en regering, der var blevet sat fra styret, det er rigtigt, men jeg ved ikke, om det er alvorligere, at en regering afsættes, end at landets tjenestemænd har helt uantagelige kår.

Aksel Larsen: Jeg vil gerne tillade mig at sige, at jeg synes, at der er nogen, der

optræder lovlig stærkt fra denne talerstol, og til disse hører det ærede medlem hr. Hans Rasmussen. Han var noget mere spag i mødet, da vi havde debat forleden om statsindgreb i en arbejdskonflikt. Det forekommer mig, at en organisationsleder naturligvis har pligt til at vejlede sine folk, så de ikke begår ulovligheder, men det forekommer mig også, at en organisationsleder har pligt til at varetage sine medlemmers interesser, og det forekommer mig ikke, at en organisationsleder har pligt til at gå mod sine medlemmer sådan at forstå, at hvis han absolut ikke under nogen omstændigheder kan godkende, forklare eller undskylde, hvad de gør, så må han ikke mere være organisationsleder.

Jeg tror, der er forekommet talrige ulovlige strejker inden for Dansk Smede- og Maskinarbejderforbund, som ledelsen officielt har taget afstand fra, men hvor ledelsen ikke har haft noget imod, at de gav resultater. Jeg synes, at vi, der kender noget til fagbevægelsen, skal holde os nede på jorden i dette spørgsmål. Jeg synes ikke, man har nogen grund til at hævde, som det forekommer mig at der er sagt, at det, postbudene her gør, er ulovligt, men at det ikke var ulovligt at hælde mælken i grøften eller i kloakken, eller hvad man nu gjorde ved den. Jeg tror ikke, der er nogen lovparagraf, der forbyder at hælde mælken i grøften, men så vidt jeg har forstået, er det ulovligt at lukke mejerierne, for de er forpligtede til at modtage andelshavernes mælk, så også i den konflikt er der begået ulovligheder.

Nu vel, vi klarer ikke sagen ved gensidigt at beskyldte hinanden for ulovligheder, men jeg kan da tænke mig, at tjenestemænd i almindelighed og de københavnske postbude i særdeleshed ved, at de er tjenestemænd, og ved, at de løber en vis risiko, hvis de begiver sig ud i strejke eller demonstration eller noget lignende i arbejdstiden. Jeg tror ikke, det er noget, det er nødvendigt at forklare dem, selv om det formentlig er blevet forklaret dem, men så kan jeg ikke slutte andet, end at når de københavnske postbude, som i hvert fald alle vi, der bor i København, kender som jævne, flinke og fredsommelige mennesker, gør noget sådant, må det være, fordi deres talmodighed er ved at være opbrugt, og fordi